

то същински взрив на бомба, особено за началниците. Настана известно смущение, защото смелостта и откровеността, както и спокойният тон, с които Ванцаров разкри съществуващия фалш на казармения ред и дисциплина, действително бяха поразяващи. Такива думи и изречи не беше обичайно да се чуват, особено при подобни случаи на промисване и те във военна част. Началникът на частта възложи на преподавателя по литература да отговори. Той стана, но беше апострофиран, че говори "по заповед" и без да завърши седна. След това началникът взе думата и отпрати множество упреци по випускниците, като ги нарече "пораженци", "недовсяници", удари с юмрук по масата и напусна ресторанта. След него си тръгнаха и офицерите и преподавателите, а после на групи излязоха и випускниците.

Тази реч, която можех да чуя и аз като един от присъстващите на банкета офицери, не ме изненада, тъй като искрено споделях мъките и неволите на възпитаниците на училището. Речта, да си призная, дори много ми допадна, макар че се постарях тогава да не се издам, защото на този банкет присъствувах като адютант на най-големия началник. На другия ден научих, че същия ден вечерта Ванцаров заминал от Варна.

Спомням си, че с Ванцаров се запознах на една от литературно-музикалните забави. Това беше през 1928 година, когато той следваше във втори, а аз в пети курс на училището. По-нататък това наше познанство постепенно се превръщаше в по-тесен контакт. Когато завърших шестия курс на училището в 1929 година, поради това, че бях втори по успех, останах на военна служба като флотски офицер. Випускът на Ванцаров в това време вече излизаше на практически стаж по корабите на черноморската и дунавската флотилия. В Морското училище с особена известност и авторитет се

Таси